

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/2/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4325010764
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4325010764.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Ľubomíry Podmaníkovej a Mgr. Alexandry Osadskej, v trestnej veci odsúdeného A. B., pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 06.11.2025, sp. zn. 4Pp/43/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 22.januára 2026 takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Levice (ďalej len „súd I. stupňa“) podľa § 66 odsek 1 písmeno a/, odsek 2 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere dva roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, uloženého mu trestným rozkazom Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 5T/49/2024 zo dňa 10.09.2024, právoplatným dňa 10.09.2024 v spojení s uznesením Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 5T/49/2024 zo dňa 16.07.2025, právoplatným dňa 29.07.2025 (v časti o započítaní výkonu väzby od 25.4.2024 do 10.9.2024).

Svoje rozhodnutie súd I. stupňa odôvodnil tým, že odsúdený síce splnil formálnu podmienku - výkon 2/3-ín uloženého trestu, a to dňa 25.8.2025, avšak nespĺnil ani jednu z dvoch materiálnych podmienok uvedených v § 66 odsek 1 Trestného zákona, a to 1/ plnením povinností a správaním v ústave na výkon trestu nepreukázal polepšenie a 2/ ani od neho nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Súd I. stupňa v tomto smere poukázal na to, že odsúdený, podľa hodnotiacej správy ústavu z 8.10.2025, nepreukázal polepšenie plnením si svojich povinností, ani správaním počas výkonu trestu, že neprebehol proces jeho nápravy a vnútornej premeny jeho osobnosti, pretože odsúdeného správanie a vystupovanie nebolo na požadovanej úrovni, odsúdený sa dopustil opakovane porušení ústavného poriadku, za ktoré bol doposiaľ 6-krát disciplinárne potrestaný (štyrikrát za odmietnutie splniť príkaz príslušníka zboru byť ubytovaný v určenom oddiele, dvakrát za fajčenie mimo vyhradený priestor, z toho raz to bolo dňa 3.11.2025, teda po vypracovaní hodnotiacej správy) nevytvoril si podmienky na udelenie disciplinárnej odmeny, do aktivít realizovaných v rámci kultúrno-osvetovej činnosti sa nezapojil a do resocializačných a výchovno-vzdelávacích programov v hodnotenom období nebol zaradený. Súd prvého stupňa k nenaplneniu druhej materiálnej podmienky vyhodnotil, a to komplexnom posúdení všetkých okolností súvisiacich s osobou odsúdeného, s jeho osobnými a s charakterovými vlastnosťami, s celkovým postojom k spoločenským normám a k pravidlám a s prostredím, v ktorom odsúdený žil pred nástupom do výkonu trestu, že obžalovaný je špeciálny recidivista, čo dáva veľmi slabé záruky, že by sa v budúcnosti trestnej činnosti nedopustil. Súd prvého stupňa poukazoval na to, že odsúdený sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti, najmä prečinu krádeže a že ani predchádzajúci nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody odsúdeného neodradil od páchania ďalšej trestnej činnosti, ktorú spáchal cca mesiac po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody a že ani predchádzajúca izolácia odsúdeného od spoločnosti vo výkone trestu odňatia slobody nemala doposiaľ na neho dostatočný

preventívny a výchovný účinok. Súd I. stupňa sa vo svojom odôvodnení zaoberal aj odsúdením v konaní Okresného súdu Bratislava 2 sp. zn. OT/398/2022, v ktorom, aplikujúc § 405b odsek 1 a nasl. Trestného poriadku, došlo k zániku trestnosti činu vo vzťahu k prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno g/ Trestného zákona. V tomto kontexte súd I. stupňa vysvetlil, že uvedené neznamenal, že automaticky zanikla aj protiprávnosť daného činu, pretože prisvojenie si cudzej veci zmocnením a postihnutie za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch je stále nedovolené a protiprávne konanie má v súčasnosti znaky priestupku proti majetku. Súd I. stupňa ďalej skonštatoval, že u odsúdeného je riziko recidívy vysoké a resocializačná prognóza je u neho nepriaznivá, preto ústav ani jeho podmienené prepustenie neodporúčal. Obranu odsúdeného spočívajúcou v tom, že jeho nevhodné správanie v ústave súvisí s jeho zdravotnými problémami, v podobe liečenej psychiatrickej choroby, súd prvého stupňa nevyhodnotil ako takú, ktorá by mohla byť dôvodom na vyhoviecie jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pretože v podmienkach výkonu trestu existuje aj možnosť zdravotnej starostlivosti. Pokiaľ išlo o argumentáciu, že odsúdený má záujem sa postarať o svoje deti, družku a chorú matku, túto súd I. stupňa tiež nepovažoval za takú, pre ktorú by mohol byť odsúdený podmienené prepustený, pretože odsúdený mal na uvedené myslieť skôr, ako páchal opakovaně trestnú činnosť, pretože potreba starostlivosti o rodinu mu musela byť známa aj v čase páchania trestnej činnosti. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že nebolo možné kladne rozhodnúť o podmienenom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody ani za obligatórneho určenia primeranej skúšobnej doby a fakultatívneho nariadenia probačného dohľadu za súčasného ustanovenia primeraných obmedzení alebo povinností (§ 68 odsek 1 Trestného zákona), pretože forma takejto kontroly nad správaním odsúdeného, by bola neadekvátna a nedostatočná. Opakované odsúdenia, podľa súdu I. stupňa, nemali u odsúdeného želaný výchovný efekt a aj napriek skúsenosti s výkonom nepodmieneného trestu sa odsúdený dopustil v krátkom čase po prepustení na slobodu ďalšieho trestného činu.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení, teda včas, podal odsúdený sťažnosť, ktorú odôvodnil, prostredníctvom svojej obhajkyne, dňa 13.1.2026 písomným podaním. Obžalovaný v nej uviedol v podstate všetko to, čo prezentoval vo svojom návrhu na podmienené prepustenie a v konaní pred súdom. Namietal, že súd nesprávne vyhodnotil nesplnenie materiálnych podmienok. Nesúhlasil s tým, že sa nepolepšil. Poukazyval na to, že jeho diagnóza - schizofrénia má vplyv na jeho správanie, na reakcie a na schopnosti prispôbiť sa opatreniam, čo súd I. stupňa nezohľadnil a odignoroval. Jeho disciplinárne previnenia, podľa názoru odsúdeného, boli len organizačného charakteru, nešlo o závažné porušovanie pravidiel, nešlo o agresívne alebo o násilné správanie, a ani o úmyselné ohrozovanie iných osôb alebo majetku. Svoje pochybenia odsúdený obraňoval symptómami svojho ochorenia. Proklamoval aj to, že on neodmietal zaradenie do výchovných alebo resocializačných aktivít ani programu zaobchádzania, preto mu nemožno vytýkať neplnenie programov. Mal za to, že súd I. stupňa len nekriticky a formálne prebral hodnotenie ústavu na jeho osobu. Zhodnotenie nesplnenia druhej materiálnej podmienky odsúdený vyvracal tým, že má stabilné rodinné zázemie, čo je významný predpoklad vedenia riadneho života, ďalej tým, že v liečení svojej duševnej poruchy chce pokračovať a že sa chce zamestnať vo firme, kde dlhé roky pracoval, čo svedčí o tom, že sa chce reintegrovať. Odsúdený poukázal aj na to, že jeho disciplinárne previnenia neprinášajú riziko pre spoločnosť. Odsúdený sa zamerával aj na to, že, podľa rozhodovacej praxe súdov, samotná trestná minulosť nemôže byť prekážkou na podmienené prepustenie odsúdeného, ak sa preukáže sociálne, zdravotné alebo osobnostné okolnosti u odsúdeného, ktoré znižujú riziko recidívy, čo súd pri svojom rozhodnutí nezohľadňoval a nevyhodnotil ich s možnosťou uložiť mu primerané povinnosti a obmedzenia a probačný dohľad. Podľa odsúdeného okresný súd tiež pochybil, keď dostatočne nevyhodnotil jeho zdravotný stav, nevyžiadaval si žiadne odborné stanovisko, ktoré by „osvetlilo“, do akej miery sú jednotlivé disciplinárne previnenia výsledkom jeho choroby.

Nadriadený súd, pri rozhodovaní o sťažnosti odsúdeného podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Nadriadený súd v rámci tejto svojej prieskumnej povinnosti zistil, že skutkové zistenia a právne úvahy súdu I. stupňa, ktoré boli podkladom pre vydanie napadnutého uznesenia, ktorého obsahom je záver o tom, že u odsúdeného nebolo preukázané splnenie ani jednej z materiálnych podmienok podmieneného prepustenia, ktorými sú podľa § 66 odsek 1 Trestného zákona, že vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a zároveň sa môže od

neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, sú opodstatnené a to z tých istých dôvodov vyplývajúcich z odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré zodpovedá ustanoveniu § 176 odsek 2 Trestného poriadku, na ktoré nadriadený súd ako na správne a úplné preto iba poukazuje a s nimi sa stotožňuje.

K úvahám súdu I. stupňa nadriadený súd dopĺňa, že nesplnenie materiálnych podmienok požadovaných ustanovením § 66 odsek 1 Trestného zákona na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody je odôvodnené predchádzajúcim spôsobom života odsúdeného a vyplýva aj z hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody C. a v neposlednom rade aj z registra trestov odsúdeného a z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov.

Nadriadený súd upriamuje pozornosť na to, že odsúdený sa počas výkonu trestu nechoval primerane, previňoval sa tým, že opakovane odmietol splniť príkaz príslušníka zboru byť ubytovaný v určenom oddiele a že fajčil mimo vyhradený priestor, za čo bol šesťkrát disciplinárne potrestaný, a to zakaždým umiestnením do uzavretého oddielu na dobu 5 až 10 dní. Prvýkrát bol kárne postihnutý v roku 2024, dva mesiace po nastúpení do výkonu trestu a päťkrát v roku 2025, pričom k poslednému postihu zo strany ústavu došlo dňa 3.11.2025 za fajčenie mimo vyhradený priestor, teda tri dni pred konaním verejného zasadnutia pred súdom I. stupňa. Súd nemohol prijať argumentáciu odsúdeného, že jeho nevhodné chovanie je len prejavom jeho schizofrénie, že toto nebolo nikdy agresívne ani násilné a nepredstavuje pre spoločnosť nebezpečenstvo, a následne ani jeho návrh, že v tejto súvislosti mal súd prvého stupňa jeho zdravotný stav nechať posúdiť odborníkmi, ktorí by zistili, či jeho disciplinárne previnenia sú následkom jeho schizofrénie. Nedôvodnosť jeho návrhu súd videl v tom, že v trestnom konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava I sp. zn. 5T/49/2024 bol odsúdený psychiatricky vyšetrený a psychiatrom bolo dňa 3.7.2024 rezultované, že odsúdeného schizofrénia diagnostikovaná ešte v roku 2005 je dlhodobo stabilizovaná, že je v remisii, že jeho schizofrénna psychóza nemá forezne významný vplyv na ovládacie a rozpoznávacie schopnosti odsúdeného, že odsúdený mohol rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania, mohol sa ovládať (skutok odsúdený spáchal dňa 10.4.2024) a že k dekompenzácii psychózy môže dôjsť dlhodobým užívaním pervitínu, od ktorého je závislý. Z týchto stanovených záverov jasne vyplynulo, že by sa u odsúdeného diagnostikovaná duševná choroba v podmienkach výkonu trestu, kde sa s odsúdeným nachádza od 28.4.2024 a kde je pod dohľadom lekárov, užíva lieky a musí nútené abstinovať, mala „šancu“ prejavíť sa správaním nie na úrovni požadovanej ústavným poriadkom. Preto nebolo možné skonštatovať, že by v prípade odsúdeného prvostupňový súd „len“ formálne a nekriticky prebral závery hodnotenia ústavu.

V súvislosti s nesplnením druhej podmienky na podmiennečné prepustenie súd doplnil, že odsúdený opakovane, konkrétne šesťkrát sa dopustil trestnej činnosti, a to štyrikrát majetkovej trestnej činnosti (3x išlo o prečiny krádeže, z toho raz došlo k zahladeniu odsúdenia /konanie Okresného súdu Bratislava 2/ sp. zn. 5T/226/01/, v jednom prípade došlo k zániku trestnosti /konanie Okresného súdu Bratislava 2 sp. zn. 0T/398/2022/, tak ako na to správne poukázal okresný súd, pričom v jednom prípade bol sankcionovaný nepodmiennečným trestom, ktorý vykonal dňa 14.3.2024, teda ani mesiac pred spáchaním skutku v trestnej veci vedenej na Mestskom súde Bratislava I sp. zn. 5T/49/2024, pričom mu bol uložený aj ochranný dohľad na dva roky, jedenkrát prečin poškodzovania cudzej veci, ktorého sa dopustil dňa 24.4.2025, deň pred vzatím do väzby Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 5T/49/2024, za čo bolo odsúdenému upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 5T/49/2024), raz bol uznaný vinným za prečin zanedbania povinnej výživy na podmiennečný trest odňatia slobody a jedenkrát za násilnú trestnú činnosť (§ 188 odsek 1 Trestného zákona), za ktorú bol potrestaný nepodmiennečným trestom na dva roky, z ktorého chcel byť odsúdený v tomto konaní podmiennečne prepustený. Zhodne s názorom súdu I. stupňa, sťažnostný súd vyslovil, že v prípade odsúdeného ide o špeciálneho recidivistu, čomu zodpovedajú štyri odsúdenia za majetkovú trestnú činnosť a jedno odsúdenie brachiálneho charakteru z finančného motívu (konanie vedené na Mestskom súde Bratislava I sp. zn. 5T/49/2024). Aj keď na dve z týchto odsúdení sa neprihliada, toto neznamenalo anulovanie faktu, že zo strany odsúdeného nedošlo k protiprávnej činnosti. Súd navyše nad rámec uvedeného prvostupňovým súdom dodáva, že odsúdený bol osemkrát priestupkovo postihovaný, a kvôli krádežiam to bolo v rokoch 2021-2024 tri razy. Toto všetko uvedené vytvára mozaiku, ktorá je charakteristická pre osobitných recidivistov (za recidivistu sa považuje ten, kto znovu spácha trestný čin po tom, ako ho súd právoplatne odsúdil za iný, predchádzajúci obdobný trestný čin a trest nesplnil svoj účel nápravy; preto za recidívu možno považovať už aj jedno predošlé odsúdenie). Trestná a priestupková minulosť odsúdeného bola zásadnou prekážkou podmiennečného prepustenia

odsúdeného, pretože neboli zistené žiadne výnimočné, či už jeho sociálne, zdravotné alebo osobnostné charakteristiky, odlišujúce sa od iných obdobných prípadov, ktoré by mohli znížiť riziko jeho recidívy a to ani za využitia uloženia probačného dohľadu s primeranými povinnosťami a obmedzeniami. Uvedené bolo dané aj zistením, že odsúdenému v konaní pred Mestským súdom Bratislava 2 B2-OT/168/2023 bol právoplatne dňa 17.5.2023 súčasne s podmieneným trestom odňatia slobody na 10 mesiacov uložený aj ochranný dohľad na dva roky, čo znamenalo, že skutku spáchaného v tejto veci dňa 10.4.2024, sa dopustil napriek tomu, že bol v tomto čase „pod kuratelou“ dohľadového úradníka.

S ohľadom na uvedené nadriadený súd konštatuje, že nemožno predpokladať, že odsúdený sa protiprávne činnosti bude, po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, vyhýbať a začlení sa do spoločnosti ako riadny občan, ktorý dodržiava všetky jej morálne a právne normy. Nadriadený súd sa preto plne stotožnil so záverom súdu I. stupňa, že odsúdený nesplnil ani jednu z materiálnych podmienok určených ustanovením § 66 odsek 1 Trestného zákona na podmienené prepustenie, pretože plnením svojich povinností a svojím správaním nepreukázal polepšenie a nie je možné od neho očakávať, vzhľadom na jeho predošlý spôsob života, že v budúcnosti bude žiť riadne. Nadriadený súd bol toho názoru, že je nevyhnutné, aby si odsúdený vykonal trest odňatia slobody tak, ako mu bol uložený odsudzujúcim rozhodnutím.

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. So zreteľom na uvedené preto nadriadený súd sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Výrok tohto uznesenia bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.